

Η ΤΡΕΛΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Αδελφοί και πατέρες δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ζούμε την εποχή της αποστασίας. **Οι περισσότεροι άνθρωποι σήμερα είναι άθεοι**, πιστεύουν όμως στο Θεό σήμερα περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη εποχή. **Ο αθεϊσμός τους** δεν είναι από πραγματική απιστία. **Είναι μια αποστροφή προς κάποιον που τον ξέρουμε πολύ καλά αλλά τον μισούμε υποκρινόμενοι τους άθεους. Τον μισούμε όπως ακριβώς κάνουν και οι δαίμονες. Γιατί όμως οι άνθρωποι μισούν τον Θεό;** Τον μισούν όχι μόνο γιατί τα έργα τους είναι σκοτεινά ενώ ο Θεός είναι φως, αλλά κυρίως γιατί τον θεωρούν σαν μια απειλή, σαν έναν δημόσιο κατήγορο και έναν αιώνιο τύραννο. Δεν είναι ο Θεός ο Παντελεΐμων ιατρός και η χώρα των ζώντων αλλά ένας σκληρός δικαστής, αμείλικτος ανακριτής και φοβερός τιμωρός. **Ο διάβολος έκανε τους ανθρώπους να πιστέψουν ότι ο Θεός αγαπά μόνο τον εαυτό του.** Εμάς μας αποδέχεται μόνο αν συμπεριφερόμαστε όπως εκείνος θέλει και αντίθετα **μας μισεί όταν** δεν συμπεριφερόμαστε κατά τις εντολές του **και προσβάλλεται** τόσο πολύ, που **πρέπει να ξεπληρώσουμε εκείνη την προσβολή με αιωνία βάσανα, τα οποία εκείνος δημιούργησε για αυτό το σκοπό.** Ποιος μπορεί να αγαπήσει έναν βασανιστή; Ακόμα και αυτοί που αγωνίζονται για να σωθούν προσπαθούν να εξευμενίσουν αυτόν τον φοβερό και εξαιρετικά επικίνδυνο δημιουργό. **Βλέπουμε λοιπόν την συκοφαντία** του σατανά για τον πανοικτίρμονα και πανεύσπλαχνο, τον πανάγαθο Θεό μας.

*Ο π. Ενάγγελος Παπανικολάου,
ιατρός - ιεραπόστολος στο Καμερούν.*

Ποιο όργανο όμως χρησιμοποίησε ο διάβολος για να συκοφαντήσει το Θεό; Χρησιμοποίησε την θεολογία. Στην αρχή εισηγήθηκε μια μικρή αλλοίωση στη θεολογία και από την στιγμή που έγινε αποδεκτή έκανε το χριστιανισμό αγνώριστο. Αυτό ονομάζεται «**Δυτική Θεολογία**». Το κυριότερο χαρακτηριστικό της είναι ότι **θεωρείτο Θεό πραγματικό αίτιο κάθε κακού.** Για αυτό όλοι οι δυτικοί θεωρούν τον θάνατο σαν μια τιμωρία του Θεού. **Ο Θεός έκρινε όλους** τους ανθρώπους ενόχους για την αμαρτία του Αδάμ. Τους απέκοψε από τον εαυτό Του, τους στέρησε την χάρη Του και έτσι τους σκότωσε πρώτα πνευματικά και ύστερα σωματικά. Αυτή είναι η «**Αυγουστίνια**

θεολογία». Οι δυτικοί θεολόγοι την κόλαση την θεωρούν μια τιμωρία του Θεού, τον οποίο Θεό μάλιστα τον βονθάει ο διάβολος σαν υπηρέτης του. Ο Θεός της δύσης είναι ένας Θεός προσβεβλημένος, άγριος, οργισμένος από την ανυπακοή των ανθρώπων, απαιτεί μια άπειρη ικανοποίηση, μια δικαιοσύνη ειδάλλως θα βασανίζεται όλη η ανθρωπότητα για τις αμαρτίες της. Σωτηρία για τους δυτικούς είναι να γλυτώσεις από τα χέρια της οργής του Θεού. Πώς μπορεί κανείς να αγαπήσει τέτοιο Θεό; Πώς μπορούμε να πιστεύουμε σε κάποιον που μισούμε; Ακόμα και ο παράδεισος με τέτοιον άγριο Θεό θα ήταν αποκρουστικός. Έτσι γεννήθηκε ο αθεϊσμός στην δύση. Αθεϊσμός είναι η απόρριψη ενός κακού θεού. Πραγματικός μας εχθρός δεν είναι ο αθεϊσμός, είναι ο παραποιημένος και διαστρεβλωμένος χριστιανισμός. Πολλές φορές οι δυτικοί μιλούν για τον καλό Θεό όπως οι Έλληνες για την μαύρη θάλασσα που την ονοματίζουν Εύξεινο πόντος, ο δυτικός έχει μια νομικίστικη αντίληψη για το Θεό. Η δικαιοσύνη του θεού είναι κάτι σαν βεντέτα, είναι μια προβολή των ανθρωπίνων παθών στο πρόσωπο του Θεού. Ο Αδάμ αμάρτησε. Όλοι οι απόγονοι θα καταδικαστούν σε θάνατο. Για να σωθεί η αξιοπρέπεια του θεού πρέπει να τιμωρήσει κάποιον που έχει ίδια αξία με εκείνον. Δηλαδή δεν υπήρχε άλλη λύση από την ενσάρκωση του Υιού του Θεού ώστε να θυσιαστεί ένας άνθρωπος με θεϊκή αξιοπρέπεια για

να σωθεί η αξιοπρέπεια του Θεού. Αυτό που ονομάζεται δικαιοσύνη μάλλον θα έπρεπε να λέγεται ΜΝΗΣΙΚΑΚΙΑ. Η λέξη δικαιοσύνη φέρνει στον νου μια ζυγαριά. Οι καλοί ανταμείβονται, οι κακοί τιμωρούνται. **ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ. Καμιά σχέση δεν έχει αυτό με το Θεό της πίστεως μας.** Δικαιοσύνη στην ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΩΝΥΜΗ ΜΕ ΤΟ ΕΛΕΟΣ, ΤΗ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ, ΤΗ ΠΙΣΤΗ, ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ. Πώς θα ονομάσεις τον Θεό δίκαιο όταν διαβάσεις το ευαγγέλιο με τον **μισθό των εργατών** ή το ευαγγέλιο με τον **άσωτο υιό** που τα σκόρπισε όλα και όταν έδειξε μόνο κατάνυξη ΕΤΡΕΞΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΕΠΕΣΣΕ ΣΤΟΝ ΤΡΑΧΗΛΟ ΚΑΙ ΚΑΤΕΦΙΛΗΣΕ ΑΥΤΟΝ. Εκεί βλέπουμε ότι **ο Θεός δεν είναι δίκαιος με τον ανθρώπινο τρόπο αλλά η δικαιοσύνη του σημαίνει αγάπη, έλεος, δόσιμο** και μάλιστα σε **πρόσωπα** σαν κι εμάς που δεν είμαστε άξιοι να παίρνουμε. Ποτέ **δεν ανταποδίδει**, ποτέ **δεν εκδικείται** αυτά που φαίνονται σαν τιμωρίες ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΑ ΑΓΑΠΗΣ ΓΙΑ ΔΙΟΡΘΩΣΗ, ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΚΤΕΙΝΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ. Το αιώνιο κακό δεν έχει καμ-

μιά σχέση με το Θεό ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΛΗΣΗ ΤΩΝ λογικών πλασμάτων του την οποία ο Θεός σέβεται. **Ο θάνατος δεν μας επιβλήθηκε από το Θεό, εμείς όσο απομακρυνόμαστε από την ζωή τόσο πλησιάζουμε τον θάνατο ο Θεός δεν εμποδίζει το θάνατο για να μην γίνει η ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΜΑΣ ΑΘΑΝΑΤΗ.** Στην φιλοκαλία υπάρχει το εξής κείμενο του αγίου Αντωνίου «ο Θεός είναι αγαθός και απαθής και αμετάβλητος. Αν κανείς αυτό το θεωρεί εύλογο και αληθή ή απορεί πως ο Θεός χαίρεται μεν για τους αγαθούς ενώ αποστρέφεται τους κακούς και πως οργίζεται εναντίον εκείνων που αμαρτάνουν, ενώ γίνεται ίλεως σε εκείνους που τον υπηρετούν και τον λατρεύουν, πρέπει να πούμε ότι ο Θεός **ούτε χαίρεται ούτε οργίζεται**, γιατί η λύπη και η χαρά είναι πάθη. Ούτε με δώρα θεραπεύεται, γιατί αυτό θα σήμαινε ότι νικιέται με την ηδονή. **Δεν πρέπει να κρίνουμε το Θεό με ανθρώπινα μέτρα Εκείνος είναι αγαθός και ωφελεί μόνο, ποτέ δεν βλέπτει. ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΠΑΝΤΑ ΑΠΑΘΗΣ.** Ενώ εμείς εφόσον παραμένουμε **αγαθοί** ομοιάζοντας με το Θεό ενωνόμαστε μαζί του κι όταν γινόμαστε **κακοί** χωριζόμαστε από αυτόν σαν ανόμοιοι του. Όταν ζούμε την αρετή ακολουθούμε το Θεό ενώ όταν γινόμαστε **κακοί** τον εχθρευόμαστε. **Τα αμαρτήματά μας δεν αφήνουν το Θεό να μας φωτίζει εσωτερικά αλλά ΜΑΣ ΕΝΩΝΟΥΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΙΜΩΡΟΥΣ ΜΑΣ ΔΑΙΜΟΝΕΣ.** Αν δε, με προσευχές και ελεημοσύνες λαμβάνουμε την άφεση των αμαρτιών μας, δε σημαίνει ότι κολακεύουμε και μεταβάλουμε το Θεό αλλά ότι ΜΕ ΤΑ ΚΑΛΑ ΜΑΣ ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΜΑΣ ΓΙΑΤΡΕΥΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΑΚΙΑ ΜΑΣ και απολαμβάνουμε

την αγαθότητα του Θεού. Όστε το να λέμε ότι ο Θεός αποστρέφεται τους κακούς είναι σαν να λέμε ότι ο ήλιος κρύβει το φως από τους τυφλούς. Βλέπετε τώρα πως ο ΘΕΟΣ ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΑΥΤΗ ΤΗ ΘΕΟΛΟΓΙΑ. Εδώ εισερχόμαστε στο ζήτημα της επιρροής στον χριστιανισμό της ειδωλολατρικής σκέψης. **Σχεδόν όλες οι αιρέσεις έχουν την ρίζα τους στην ειδωλολατρική νοοτροπία. Υπάρχει τεράστια απόσταση μεταξύ της πίστεως του Ισραήλ και της των Ελλήνων, η οποία διαιωνίζεται μέχρι σήμερα μεταξύ Ορθοδοξίας και δυτικής χριστιανοσύνης. Το Ισραήλ πιστεύει στο Θεό, η ειδωλολατρία πιστεύει στην δημιουργία, την θεοποιεί.** Η Δημιουργία και Θεός είναι ένα και το αυτό πράγμα. Ο Θεός είναι απρόσωπος, ο Ισραήλ γνωρίζει ότι Θεός και δημιουργία είναι δυο ΡΙΖΙΚΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΕΙΔΗ ΥΠΑΡΞΗΣ. Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΥΠΑΡΞΗ. Ο ΩΝ, Ο ΜΟΝΟΣ ΩΝ. **Η δημιουργία δεν είναι αιωνία** υπάρχει γιατί ο Θεός θέλει να υπάρχει. **Η αγάπη του θεού είναι αιώνια.** Δεν ζούμε αιώνια γιατί είμαστε ανύπαρκτοι αιώνιοι αλλά γιατί αυτό είναι το θέλημα του Θεού που μας αγαπά.

Ο Θεός δεν θα μας αφήσει ποτέ να πέσουμε στην ανυπαρξία από την οποία μας έφερε στην ύπαρξη. Αυτή είναι η ελπίδα μας γιατί ο Θεός είναι αληθινός στις υποσχέσεις του.

Ποια είναι η διδασκαλία της ειδωλολατρίας; Είναι η συνέπεια της απώλειας της επαφής με το Θεό, **να θεωρούν σαν θείο τη δημιουργία.** Η ειδωλολατρεία θεωρεί τη δημιουργία σαν κάτι το αυθύπαρκτο και αθάνατο, κάτι που πάντα υπήρχε και πάντα θα υπάρχει. Στην ειδωλολατρεία οι θεοί είναι μέρος της

δημιουργίας. Δεν τη δημιούργησαν από το μηδέν, απλά και μόνο σχηματοποίησαν την υπάρχουσα ύλη. Η ύλη μπορεί να παίρνει διάφορα σχήματα, αλλά η ύλη είναι η ίδια αιώνια. Οι άγγελοι, οι δαίμονες και οι ψυχές των ανθρώπων είναι οι πραγματικοί Θεοί. Είναι αιώνιοι από τη φύση τους όπως και η ίδια η ύλη, είναι όμως ψηλότερα από την ύλη. **Αποδίδονται σε ολόκληρη τη δημιουργία τα χαρακτηριστικά της θεότητας.** Υπάρχει μια διάκριση ανάμεσα στο πνευματικό και υλικό, ένας ανταγωνισμός ανάμεσα στα δύο, σαν έναν ανταγωνισμό ανάμεσα σε κάτι υπέρτερο και κάτι υποδεέστερο.

Η ειδωλολατρεία και ο ανθρωπισμός είναι ένα και το αυτό πράγμα. Στην ειδωλολατρεία ο άνθρωπος είναι θεός, γιατί είναι αιώνιος εκ φύσεως. Για αυτό η ειδωλολατρεία είναι πάντα υπεροπτική, είναι ναρκισσισμός, είναι αυτολατρεία.

Στην αρχαία Ελλάδα ψυχή του ανθρώπου θεωρούνταν η αληθινή του ύπαρξη και ήταν αθάνατη εκ φύσεως. **Στην ειδωλολατρεία ο διάβολος** πέτυχε να δημιουργήσει μια παγκόσμια πίστη, ότι οι άνθρωποι ήταν θεοί, δε χρειαζόνταν το Θεό, για αυτό η υπερηφάνεια ήταν τόσο μεγάλη στην Ελλάδα και η ταπείνωση κάτι αδιανόητο.

Ο θεός της ειδωλολατρείας, που όμως είναι η φύση, είναι απρόσωπος, μια τυφλή δύναμη πάνω από όλους τους θεούς και καλείται ανάγκη. **Ανάγκη είναι** η προβολή του ανθρωπίνου λόγου, σαν μια μαθηματική ανάγκη που κυβερνά τον κόσμο. Η ανάγκη είναι ο αληθινός Θεός, υπέρτατος, τυφλός θεός των ειδωλολατρών. Σε αυτήν την αντίληψη ο άνθρωπος είναι επίσης θεός γιατί στους ειδωλολάτρες ο πραγματικός

Θεός είναι μόνο η ψυχή του. Οι Θεοί δεν είναι ελεύθεροι. Κυβερνούνται από την ανάγκη που είναι απρόσωπη.

Οι διάφορες αιρέσεις ανάμιξαν αυτόν ακριβώς τον ειδωλολατρικό τρόπο σκέψης με τη χριστιανική διδασκαλία. Άρχισαν να πιστεύουν ότι η ψυχή του ανθρώπου είναι κάτι αιώνιο από μόνο του και να θεωρούν την κατάσταση του ανθρώπου μετά θάνατον όχι σαν ύπνο στα χέρια του θεού αλλά σαν την πραγματική ζωή του ανθρώπου, στην οποία η ανάσταση των νεκρών δεν είχε να προσθέσει τίποτα. Η γιορτή της ανάστασης του Κυρίου, άρχισε να πέφτει σε δεύτερη μοίρα, ήταν τόσο ακατανόητη στους χριστιανούς της Δύσης όσο και στους Αθηναίους.

Εκείνο όμως που ήταν αξιοσημείωτο, **ήταν πως αισθάνονταν πως ο θεός επέκειτο στην ανάγκη που δεν ήταν τίποτε άλλο παρά η ανθρώπινη λογική.** Διακήρυξαν ότι ο θεός ήταν ανίκανος να έρθει σε επαφή με κατώτερα πλάσματα όπως οι άνθρωποι, αυτή η αντίληψη αποτέλεσε το θεμέλιο **για τις ψυχαστικές έριδες. Από αυτή την άποψη της ανάγκης πρέπει να καταλάβουμε τη δυτική νομικίστικη αντίληψη για την δικαιοσύνη του θεού.** Ο θεός έπρεπε να τιμωρήσει την παρακοή του ανθρώπου. Του ήταν αδύνατο να συγχωρέσει. **Κάποια ανώτερη ανάγκη απαιτούσε εκδίκηση.** Ακόμη κι αν ο θεός ήταν πραγματικά καλός κι αγαθός δεν μπορούσε να ενεργήσει με καλοσύνη. Ήταν υποχρεωμένος να ενεργήσει αντίθετα προς την αγάπη του. Το μόνο που μπορούσε να κάνει για να σώσει την ανθρωπότητα ήταν να τιμωρήσει τον Υιό Του, στη θέση των ανθρώπων. Έτσι η ανάγκη θα ικανοποιείτο.

Αυτή η θεώρηση φτάνει μέχρι σήμερα. Σύμφωνα με τον Άνσελμο και τους στοχαστές της μεταρρύθμισης που τον ακολούθησαν, η ιστορία του Πάσχα αποτελεί απάντηση του Θεού σε μια κρίση χρέους. **Το επιχείρημα έχει ως εξής:** οι ανθρώπινες υπάρξεις αμάρτησαν εναντίον του Θεού, επισύροντας έτσι ένα χρέος που πρέπει να πληρωθεί. Με βάση αυτό το πρότυπο, ο ζυγός της δικαιοσύνης πρέπει να ισορροπήσει. Τα εγκλήματα πρέπει να εξοφληθούν με το επίπεδο της ποινής να αναλογεί στο επίπεδο της προσβολής. **Το θεολογικό πρόβλημα όμως είναι** ότι το ανθρώπινο χρέος είναι άκρος υψηλό –αφού είμαστε άθλιοι αμαρτωλοί και όλα τα συναφή–, πράγμα που σημαίνει ότι είμαστε απολύτως ανίκανοι να εξοφλήσουμε το απαιτούμενο ποσό. **Αυτό ισχυρίζεται ο Άνσελμος. Ο Ιησούς έρχεται να αναλάβει την τιμωρία, που μας ανήκει και σταυρώνεται, αποπληρώνοντας το χρέος για χάρη μας και ισοφαρίζοντας το λογαριασμό μας.**

Λύτρωση, θυμηθείτε, αποτελεί μια οικονομική μεταφορά. «Δεν υπήρξε τίποτα άλλο αρκετά ικανό να πληρώσει την τιμή της αμαρτίας», όπως πολλοί δυτικοί

χριστιανοί ψάλλουν την Πασχαλινή περίοδο. **Για τους ευαγγελικούς** ιδιαίτερα, αυτό είναι η πραγματική ουσία της σωτηρίας. Η αμαρτία αποπληρώθηκε.

Αυτό δεν είναι η ανατολική ιστορία του Πάσχα. Κανένα ορθόδοξο εκκλησίασμα δε ψάλλει κατά τις Πασχαλινές ακολουθίες του για τον Ιησού που ξεπληρώνει την τιμή της αμαρτίας. Ένα είναι σίγουρο, ότι οι ορθόδοξοι χριστιανοί δεν κατατρύχονται από την εμμονή της αμαρτίας και δεν θεωρούν ότι το πάθος του Χριστού είναι ο τρόπος που εξοφλείται η αμαρτία. Για τους θεολόγους της Ανατολής η αποστολή του Χριστού συνίσταται **στο να ελευθερώσει τις ανθρώπινες υπάρξεις από το θάνατο. Αυτό το σπουδαίο συμβαίνει κατά την ανάσταση και όχι την Σταύρωση.** Γιατί αν η σωτηρία είναι απλά η αποπληρωμή του χρέους και αυτή συντελείται στο σταυρό, τότε δεν χρειάζεται καν η ανάσταση και δεν απομένει καμία σωτηριώδης ενέργεια για την Ανάσταση. **Στην ορθόδοξη ανατολή, η έμφαση δίνεται στον Χριστό που εξέρχεται από τον τάφο και όχι στον Χριστό που κρεμιέται στο σταυρό.** Πρόκειται για τον θρίαμβο της δωρεάν ζωής πάνω στον θάνατο. Αξίζει να αναγνωριστεί ότι αυτές οι δυο διαμετρικά αντίθετες απόψεις υποστηρίζουν δυο αντιτιθέμενες ηθικές θεάσεις του κόσμου και διαφορετικές νοοτροπίες τελείως για την οικονομία γενικά και τον καπιταλισμό ειδικά. Ο Τσίπρας αν και λέει τον εαυτό του άθεο, ακολουθεί την ορθόδοξη θεώρηση όταν πρόκειται για την σωτηρία και η κόρη του λουθηρανού Πάστορα Άγκελα Μέρκελ είναι με τη δυτική θέση. Ο πρώτος θέλει να ελευθερωθεί δωρεάν από το χρέος που

21ο Ιεραποστολικό Συνέδριο Π.Χ.Ο.Ο.Ι.

πραγματεύεται το θάνατο. Αυτή πιστεύει ότι το χρέος πρέπει να αποπληρωθεί οσοδήποτε πολύ αίμα και πόνος αν συνεπάγεται. **Για την ανατολή ο σταυρός δεν είναι απαίτηση δικαιοσύνης με τον ειδωλολατρικό τρόπο σκέψης, αλλά απαίτηση αγάπης.**

Βλέπει κανείς ότι η θεολογία αυτή διαποτίζει τα πάντα. **Στην ανατολή, ο Θεός δεν κατασκεύασε την κόλαση,** ο Θεός δεν σταματάει ποτέ όπως και ο ήλιος να λάμπει το ίδιο σε πονηρούς και αγαθούς. Όλα τα λογικά πλάσματα όμως, είναι τελείως ελεύθερα να δεχτούν ή να απορρίψουν την χάρη και την αγάπη. **Ο Θεός δεν αποσύρει την χάρη και την αγάπη. Όλα εξαρτώνται από την διάθεση των λογικών πλασμάτων προς αυτή την αστείρευτη χάρη και αγάπη.** Εκείνοι που αγαπούν το Θεό είναι ευτυχισμένοι μαζί του. Αυτό είναι ο παράδεισός τους. Εκείνοι που τον μισούν αισθάνονται δυστυχείς που είναι υποχρεωμένοι να ζουν με την ύπαρξή του. Αυτή είναι η κόλασή τους. Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ Ή Η ΚΟΛΑΣΗ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΟΠΟ ΠΟΥ ΔΕΧΟΜΑΣΤΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Τα βάθη της καρδιάς μας αποφασίζουν ελεύθερα και επιλέγουν. Αυτό δεν το καθορίζουν οι αμαρτίες μας, αλλά ο τρόπος που σκεφτόμαστε για τις αμαρτίες μας. Δυστυχώς για μας, **ο παράδεισος ή η κόλαση** δεν εξαρτάται από το Θεό. Αν εξαρτιόταν από το Θεό δε θα φοβόμασταν τίποτα. Δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα από την Αγάπη. **Αλλά δεν εξαρτάται από το Θεό. Εξαρτάται αποκλειστικά από μας και αυτή είναι ολόκληρη η τραγωδία.** Ο Θεός μας θέλει να είμαστε κατ' εικόνα Του, αιώνια ελεύθεροι. Μας σέβεται απόλυτα. Αυτό εί-

ναι αγάπη. Χωρίς σεβασμό δεν μπορούμε να μιλάμε για αγάπη. **Είμαστε άνθρωποι επειδή είμαστε ελεύθεροι.** Αν δεν ήμασταν ελεύθεροι θα είμασταν έξυπνα ζώα, όχι άνθρωποι. Ο βαθύς μας εαυτός είναι αιώνιος, για αυτό και ο παράδεισος και η κόλαση είναι αιώνια. Οι δαίμονες θέλουν να μας κάνουν να σκεφτόμαστε την σωτηρία μας ή τον μοναδικό μας θάνατο με νομικιστικούς όρους. Μας θέλουν να σκεφτόμαστε ότι αυτά είναι ζητήματα της απόφασης του Θεού. Όχι είναι ζητήματα της δικής μας απόφασης. Και μην εξαπατόμαστε με εμπιστοσύνη στην αγάπη του Θεού. Ο κίνδυνος δεν είναι από το Θεό είναι από μας τους ίδιους. **Δηλαδή μετά την κοινή ανάσταση, δεν υπάρχει ζήτημα τιμωρίας από το Θεό αλλά αυτοκαταδίκης. Εκείνο που θα διαφοροποιήσει τον έναν άνθρωπο από τον άλλον, δεν είναι η απόφαση του Θεού αλλά τι βρίσκεται στην καρδιά του καθενός, αν βασιλεύει η αγάπη ή το μίσος.** Το φως της αλήθειας θα είναι ίδιο για όλους του ανθρώπους. **Ο ήλιος λάμπει το ίδιο στα υγιή και άρρωστα μάτια χωρίς καμία διάκριση.** Τα υγιή μάτια απολαμβάνουν το φως και βλέπουν και το κάλλος που τα περιβάλλει. Τα ασθενή μάτια αισθάνονται πόνος, πληγώνονται, υποφέρουν, κρύβονται από αυτό το φως, που την ίδια ώρα στον ίδιο τόπο φέρνει ευτυχία σε εκείνους που έχουν υγιή μάτια.

Ο Άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος, λέει ότι αυτό που μετράει στην αιώνια ζωή δεν είναι τι κάνει ο άνθρωπος αλλά τι είναι, αν μοιάζει με τον Ιησού Χριστό, τον Κύριο μας, ή αν διαφέρει και δεν του μοιάζει. Λέει: «Στη μέλλουσα ζωή ο χριστιανός δεν εξετάζεται αν έχει απαρνηθεί τον κόσμο ολόκληρο για

την αγάπη του Χριστού ή αν έχει μοιράσει τα πλούτη του στους φτωχούς ή αν έχει νηστεύσει, αν έχει κάνει αγρυπνίες ή προσευχές ή αν έκλαψε και θρήνησε για τις αμαρτίες του ή αν έχει κάνει οποιοδήποτε άλλο κακό στη ζωή αυτή, **αλλά εξετάζεται προσεκτικά αν έχει την ομοιότητα με το Χριστό, όπως έχει ένας γιος με τον πατέρα του».**

Ο Θεός είναι μια φλόγα αγάπης. Είναι μια φλόγα αγάπης για όλους, ο παράδεισος και η κόλαση είναι ένας και ίδιος ποταμός του Θεού, μια φλόγα αγάπης που αγκαλιάζει και καλύπτει όλους, με την ίδια ευεργετική θέληση χωρίς καμία διαφορά η διάκριση. **Ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος** λέει ότι οι κολαζόμενοι στην **γέννα** τιμωρούνται με την μάστιγα της αγάπης του Θεού. **Ο δε Ντοστογιέφσκι λέει:** «**Κόλαση είναι το μαρτύριο του να μην αγαπά κανείς**».

Αν κάποιος μπερδεύεται και δεν μπορεί να καταλάβει πως είναι δυνατό η αγάπη του Θεού, να κάνει κάποιο άνθρωπο αξιοθρήνητα δυστυχής και πονεμένο και καιόμενο από φλόγες, ας σκεφτεί τον μεγαλύτερο αδερφό του ασώτου υιού. Γιατί δεν είχε αγάπη είτε προς τον πατέρα του είτε προς τον αδερφό του; Δεν ήταν από την κακή εσωτερική διάθεση; Δεν παρέμεινε στην κόλαση από αυτή την αιτία; Και τι ήταν αυτή η κόλαση; Ήταν κάποιος ξεχωριστός τόπος; Υπήρχαν όργανα βασανισμού; Δε συνέχισε να ζει στο σπίτι του πατέρα του; Τι τον χώριζε από όλους του χαρούμενους ανθρώπους του σπιτιού, εκτός από το μίσος και την πικρία του; Μήπως ο πατέρας του η κόλαση και ο αδελφός του σταμάτησαν να τον αγαπούν; Δεν ήταν ακριβώς η αγάπη που σκλήραινε όλο και περισσότερο την

καρδιά του; Δεν ήταν η χαρά που τον έκανε λυπημένο; Δεν έκαιγε το μίσος για την αγάπη του πατέρα του και του αδελφού του, μίσος για την αγάπη του πατέρα του προς τον αδελφό του και για την αγάπη του αδελφού του προς τον πατέρα του; **Αυτή είναι η κόλαση, η άρνηση της αγάπης.**

Η δεύτερα παρουσία δεν γνωρίζει μαρτυρία ή πρωτόκολλο. Όλα έχουν καταγραφεί στις ψυχές των ανθρώπων. Ότι ακούσουν ή το είσελθε ή το πορεύεσθε. Είναι αποτέλεσμα προσωπικής επιλογής, αλλά οπουδήποτε και αν πάτε ή στο παράδεισο της αγάπης σας ή στο σκοτάδι του μίσους της καρδιάς σας, η αγάπη μου δεν ξέρει άλλο δρόμο από τον να σας ακολουθεί σαν πύρινος ποταμός, γιατί ότι και αν έχει εκλέξει η καρδιά σας, είστε και θα συνεχίσετε αιώνια να είστε παιδιά μου.

Από όλα το πάνω είναι φανερό ότι: **Είναι επείγον να διορθωθεί η «τρομοκρατική» και «σωφρονιστική» αντίληψη του Θεού.** Δεν είναι πλέον δυνατό να πιστεύει κάποιος σε ένα Θεό άκαρδο και ασυγκίνητο. Το μόνο μήνυμα που μπορεί να αγγίξει τον άθεο στις μέρες μας είναι αυτό που λέει ότι ο Χριστός κατήλθε στον Άδη. Όσο βαθύς και αν είναι ο Άδης στον οποίο εκτίθενται ήδη οι άνθρωποι, τόσο βαθύς είναι ακόμη βρίσκεται ο Χριστός αναμένοντας. **Αυτό που ζητά από τον άνθρωπο δεν είναι η αρετή, ο ηθικισμός, η τυφλή υπακοή, αλλά μια κραυγή εμπιστοσύνης κι αγάπης από το βάθος της κόλασής του.**

**Πρωτοπρεσβύτερος
π. Ευάγγελος Παπανικολάου,
Ιατρός, Ιεραπόστολος
στο Καμερούν**